

P R
O S T
O R

pavel hrnčíř
střepy v mlíce

**P R
O S T
O R**

Pavel Hrnčář

**P R
O S T
O R**

Pavel Hrnčíř
Střeby v mlíce

Praha, 2025

**P R
O S T
O R**

Většina postav, událostí a míst v této knize je smyšlená.

© Pavel Hrnčíř 2025

© PROSTOR 2025

ISBN 978-80-7260-633-7

„Přestaň mě tahat za vlasy, nebo tě uhodím pěstí do hlavy, že ti vjede do prsou a ty se budeš dívat svými žebry ven jako žalářními mřížemi.“

Charles de Coster: Tyll Ulenspiegel a Lamm Goedzak

To je můj muž!

Zasněný, úplně mimo.

Můžu do něj hučet od nevidím do nevidím, nic kloudného z něj stejně nevypadne, nanejvýš hrstka nacvičených frází.

Hlava mu létá v oblacích, točí se kolem své osy, hned bych mu ji s gustem přitloukla hřebíkem k podlaze.

Chňapla bych ty jeho buclaté tváře a zašeptala mu do tvarohového ciferníku: „Poslouchej mě, konečně!“

I.

srpen 2001 – říjen 2002, Paříž

Srpen 2001

Maud

čtvrtek 30. 8.

Ne, opravdu nepřeháním, takovou nádheru nečekal.

Bezelstně se šine k místu činu.

Můj muž. Mírně nahrbený, nesměle vstupuje postranním vchodem do úzké recepce Lucemburského paláce v šesté pařížské čtvrti. S plastovou propustkou na krku pokračuje do konferenčního sálu Senátu, barokní auly s honosně zlacenou klenbou, chráněné dílny politických veteránů: 290 mužů, 32 žen, začátek školního roku klepe na dveře. Na stěnách francouzských radnic visí fotografie Chiraca v zahradě Elysejského paláce od Bettiny Rheims. Prezidentovu důvěru získala černobílou sérií portrétů androgynních adolescentů Modern Lovers z roku 1990.

V předsálí se ho ujme vyzábělý stážista, odfajfkuje jeho jméno na seznamu, pozdraví krkolomnou češtinou a doprovodí ho ke stolu s papírovou cedulkou, na které je kaligrafickým písmem vyvedené: M.M.

Vedle jmenovky leží hromádka listů A4 s předtištěným logem Senátu, hladce ořezaná tužka 2HB, kára s vodou, sklenice a program semináře Investiční příležitosti ve východní Evropě.

Rozmrzele dosedne na repliku židle ve stylu Ludvíka XIV. s nevábnou vyhlídkou na tři hodiny nudy se

dvěma pauzami na kafe – nemilovaný svět sebestředných monologů, odtažitých rozhovorů a polopatických vtipů přiškrcených svěrací kazajkou korektního protokolu.

Nestíhá, jen s odřenýma ušima udržuje požadovanou úroveň odborné konverzace. Jedna dvě hlubší otázky k tématu a příslib rozvinutější diskuse vyšumí jako pára nad hrncem.

Alespoň netrpí sebeklamem – opatrně se krčí v bezpečné vzdálenosti od dotěrných zájemců o zasvěcené odpovědi. Koneckonců zanícených diskutérů je na světě habaděj, stejně by jen papouškoval stokrát recyklované myšlenky.

Sladká nevědomost tvaruje na jeho tváři přihlouplý výraz plyšového králíčka, se kterým si nikdo nechce hrát.

Občas M.M. podezírám, že si ten kukuč pěstuje úmyslně. S nedůvěrou zkoumám jeho obličej, když si při snídani nalévá mlíko do kafe, aniž by mi věnoval špetku pozornosti.

Jsem pro něj vzduch, dokud netřísknu skleničkou o podlahu. Taky mi občas bouchnou saze. Vyplašeně vystrčí růžky ze své ulity a schlíple se odšourá pro smeták s lopatkou.

Ostré střepy mu křupou pod bosýma nohama. Se-
třu krvavé stopy papírovým ubrouskem a na omluvu zabrblám: „Snad se zas tolik nestalo.“

M.M. bezmyšlenkovitě civí na stěny sálu. Pozlacené voluty, mramorové krby, křišťálové lustry, bílé skelety dělených oken, pilastry s korintskými hlavicemi.

2HB mu těkavě tančí mezi prsty.

Vrchní list hromádky počmáral chaotickou pavučinou jalových figur, nepravidelnými geometrickými obrazci a marným pokusem o koňskou hlavu.

M.M. a jeho umělecké sklony. Dal by cokoliv za ždíbec hudebního nebo alespoň výtvarného nadání. Když mu v šestnácti došlo, že nepobral ani za nehet talentu, pustil k vodě jakékoliv pokusy o důstojnější životní mety.

Osud mu nadělil profesi bezvýznamného úředníka, dokud ho překvapivé rozhodnutí výběrové komise nevyneslo na pozici osobního tajemníka dr. Hanse Meyera z Drážďan, ředitele centrály pro Francii a východní Evropu mlékárenského koncernu LACTIS PLANET.

Rozhodnutí, nad kterým se často usmívá, moc dobře ví, že stál až na posledním místě v zástupu nabílovaných uchazečů o pohodlné úřednické místo, o prosklený růžek v nejvyšším patře pařížské centrály koncernu, s výhledem na koruny platanů lemujících Champ-de-Mars, s důstojnou jmenovkou na dveřích a soukromým kávovarem na kapsle Nespresso z bezedné erární zásoby – splnění přání všech maminek.

Přesto to úplně nevzdal a po nocích ze sebe potí krátké povídky. Ukládá si je do složky ROZEPSANÉ. Komické zpravodajství o svém bytí. Některé z nich fantazírují o románu se silným životním příběhem. Zbývá připsat pár stránek, dotáhnout zápletku, přehodit slovosled, doladit rytmus...

A jsme doma. Je mu jasné, že bez rytmu se dál nehne.

Jak může snít o románu, když se mu nedaří roz-
tančit ani jednu jedinou postavu?

Sobota, 1. července 1976. Předměstí Karlových
Varů, řadový dům se zahradou s půlmetrovou
vrstvou navezené hlíny, původně škvárové
hřiště.

První den prázdnin, budíček v půl šesté,
bratr a ty – o tři roky mladší blondák
s ustrašenými očky. Otec vám namaže krajíc
chleba s oschlým taveným sýrem, lepkavá
sousta zapíjíte spařenou meltou.

Zatímco snídáte, připravuje v zahradní
boudě nevábný lektvar. Do smaltovaného
hrnce slévá zbytky barev z rezavých plechovek
odložených na rozviklaných etažérech ze
starých lešenářských fošen. Přelomenou
násadou od hrabiček míchá barvy v jednolitou
šedočernou hmotu. Stejný odstín použil
o čtyři roky dříve Gerhard Richter v cyklu
Grey.

Část husté břechky odlije do dvou
hliníkových ešusů, ze šuplíku vystrachá
vypelichané štětečky, křičí na vás z prosklené
verandy – v roztrhaných vyšisovaných
montérkách nastupujete na plac. Soukáte
neforemné prsty do tuhých rukavic, klopíte

hlavy, čekáte na instrukce. Stojíte před vysokým drátěným plotem o délce devadesát metrů, šířka pole mezi sloupky sto osmdesát centimetrů. Na kloubech prstů vás svědí odřeniny od drátěných kartáčů, kterými jste o jarních víkendech strhávali z drátů rezavé sloupky starého nátěru.

Otec ponoří špičku opelichaného štětce do ešusu, nasaje barvu, přesně do půlky štěteinek. Pevnou rukou rozetře nevábnou hmotu po linkách drátěného plotu, pečlivě pronikne do spojovacích uzlíků. Postup pro jistotu opakuje.

Stojíte s bratrem nakročení čely k sobě, čekají vás stovky hodin intenzivní malby. Na ochranu proti horkým paprskům poledního slunce vyfasujete seprané reklamní kšiltovky.

První den končíte po setmění. Další dny tempo zrychlujete, na úkor požadovaného výsledku. Otec se mrzutě vrací k názorné prezentaci, musíte plot přemalovat, ztrácíte několik dnů.

Červenec pryč, nejste ani za půlkou.

Hádáte se, nenávidíte jeden druhého, bouříte se, brečíte si na ramenou, utíkáte z domova a před setměním se zbaběle vracíte. Křečovitě se smějete jeden druhému, dlouhé hodiny mlčíte, jeden den jste si blízcí na dotek, druhý den se neznáte.

Od půlky srpna před plotem postávají milovníci abstraktního umění z nedaleké chatové osady. Ta barva! Bedlivě sledují tahy vašich štětců.

Plot postupně nabírá obrysy monumentálního výtvarného díla oddělujícího soukromou zahradu od veřejného prostoru. Poslední den prázdnin, krátce před západem slunce. Máte hotovo. Už chybí jen podpisy.

Otec se postaví v přiměřené vzdálenosti od plotu, nejprve přelétne celek a pak pečlivě studuje detaily. Zástup přihlížejících fanoušků mu visí na rtech. Aniž by otec tušil cokoliv o existenci Richtera díla, uznale přikývne. Ukláníte se, bouřlivý potlesk, obecenstvo nadšeně vykřikuje, píše se o vás v kulturní rubrice okresních novin.

Konferenčním sálem zahučí sborový nádech. Řečník za pultíkem zmlkne.

Do sálu vstoupila žena v tmavomodrém kostýmku s širokým bílým lemem, na první pohled nákup z druhé ruky anebo dárek od starší přítelkyně.

M.M. se probere z letargického polospánku. Zmateně těká očima po sále, neuteklo mu něco?

2HB mu proklouzne mezi prsty a s nečekaným cvrkotem se rozkutálí po naleštěných parketách.

Sál s úlevou vypustí zadržovaný vzduch a průvan načechrá papírové hromádky na stolech.

M.M. se s omluvným pokrčením ramen shýbne po tužce, nikdo mu ale nevěnuje pozornost.

Řečník si odkašle do mikrofonu a pokračuje v monotónním chrlení nezáživné myšlenkové hmoty.

Žena se zastaví.

Ostrá uhrančivá tvář, černé vlasy.

Nádhera.

Pod loktem se jí pohupuje kabelka Louis Vuitton. M.M. se před očima mihotají vybledlá písmenka LV, LV, LV, LV, dotěrný refrén, zlaté iniciály vysázené patkovým písmem na hnědé kůži. Mohla by si je vytetovat na čelo: *Je suis LV*.

M.M. si vzpomene na naše první setkání. Jiskřivé šumění zlatých vlasů, nevěřil vlastním očím. Nevěřil ani vteřinu, že najde odvahu a promne je mezi prsty. Schoulila jsem se mu do náruče. Zlatá vůně ho omámila.

Bezostyšně na ni zírá.

Nábytek i nástěnné fresky konferenčního sálu ustoupily do vedlejší role rozmazané stafáže.

Stážista uvede černo vlásku ke stolu se jmenovkou *Maud Gallucci-Tarrot*. Upjatě se ukloní a nabídne jí sklenici vody.

Do sálu proklouzne zaprášený kužel slunečních paprsků, které se doposud krčily za šedivou hradbou smogové inverze. Skleničky na stolech se na okamžik proměňují ve třpytivé krystaly.

Žena vyloží na stůl černé pouzdro se slunečními

brýlemi. Ohlédne se, zachytí pohled M.M. Povzbudí ho úsměvem.

M.M. instinktivně ucukne.

V hlavě se mu však okamžitě klube plán.

Bude kolem ní kroužit. Jako plíživý karusel automobilů okolo Vítězného oblouku, ve dne v noci. Prolistuje všechny telefonní seznamy, projede stránky informačního systému MINITEL a internetového vyhledávače YAHOO!, opráší staré kontakty.

Zpočátku široký kruh bude užší a užší, až se smyčka utáhne do velikosti kulaté desky kavárenského stolu. Nechtěně se dotknou koleny.

Řečníci se předhánějí v nekonečně dlouhých projevech. M.M. o pauze uprchne z paláce a pronajme si dětskou maketu plachetničky v Lucemburské zahradě. Strká ji dřevěnou tyčkou po hladině osmibokého jezírka, přivře oči, vítr ji žene na druhý konec oceánu. *Les voiliers du Luxembourg*. V podpalubí voní cukrová třtina, v přístavu čekají na čerstvou zásilku.

Cestou domů koupí bagetu.

Tiskne ji v dlani, pod papírovým ubrouskem tlučé horké srdce.

Drží se jí jako klíště, tisíckrát karikovaného symbolu Francie, lahodně nadýchaného těsta z bílé mouky.

Pulz rychle uvadá, před vchodem do domu bageta

vychladne na teplotu lidského těla. V dlani ho škrábe slupka nehybné okoralé hmoty.

Milovaná Paříž. Pořád dokola listoval zažloutlým antikvárním průvodcem „Paris et ses environs“ v moderném přebalu z populární edice Les Guides Bleus, 631 stránek tenkého biblového papíru. Dárek od Alexandry, kučeravé profesorky francouzštiny, byla to láska na první pohled. Uvnitř našel dvě přilepené jízdenky na noční vlak do Paříže s přestupem v Mnichově.

V hotelu spali na oddělených postelích. Alexandra milovala francouzské šansony, potichu mu zpívala před usnutím:

*„Toi, petit, que tes parents
Ont laissé seul sur la terre
Petit oiseau sans lumière, sans printemps
Dans ta veste de drap blanc
Il fait froid comme en Bohème...”*

Nosila mu na Place du Tertre bagety se šunkou, máslem a sýrem. K večeri lahev červeného.

Romantický Montmartre. Pokoušel se malovat žánrové obrázky v plenéru, líp mu to ale šlo podle pohlednic.

(ukázka ze složky ROZEPSANÉ)

Byl si jistý, že se do Paříže jednou přestěhuje. Tak jako si byl jistý útekem z ospalého západočeského maloměsta do Prahy. Dokonce mu tenkrát hlavou problesklo, jak

bude vypadat činžák v patnácté pařížské čtvrti, ve které dnes žijeme. I když uprostřed normalizačního dusna mohl snít nanejvýš o víkendovém výletu do Drážďan anebo o prázdninách s rodiči v Rumunsku.

Jeho neomylná intuice.

Máloco mu jde líp.

Pařížský sen jsem mu nezkazila. Poslušně se za ním vleču, přestože toužím po městě, ze kterého se dá rychle vypadnout. Paříž mě nikdy nelákala, miluji smíchovské nádraží, zaprášené nástupiště, dvě tři stanice podél Berounky, pak vystoupat nad vesnice, bzučící louky a voňavý les. Chybí mi spolužáci ze střední, ze základky a přátelé, které bych teprve potkala.

Nabídku koncertu však nešlo odmítnout. Bětko ten večer sfoukla první svíčku z piškotového dortu, na účtu pár tisíc, v Univerzitní knihovně pro mě místo ne-
drželi, seběhlo se to ze dne na den.

Na letišti Charlese de Gaulla nás vítali s kyticí, služební byt v osmém patře, jednou týdně uklízečka. Zá-
vrať. Všechno jinak. Od začátku. A špatně.

Začala jsem amatérsky malovat, přihlásila jsem se do sobotního výtvarného kurzu paní Mitsuke v osm-
nácté čtvrti, u stanice metra Chateau Rouge.

Září 2001

Maud

sobota 1. 9.

Konec prázdnin. Vracíme se s Bětkou z Prahy. Dojemné přivítání na letišti. Nemohl se nás dočkat.

Před námi další rok v Paříži. Další. Odporné slovo, chci slyšet poslední!

Zoufalé, nemilosrdné město. Uspěchané a široké, s výhledem přes půl zeměkoule. Bez intimního osvětlení, nezvyklé vůně, divné chutě.

M.M. vypouští z pusy páru. Sráží se mu na rtech do nablýskaných bublinek. Odráží se v nich moje tvář. Praskají jako mýdlová pěna.

Otře si bradu papírovým ubrouskem a hodí Bětce plastový sáček s gumovými medvídky Haribo. Postřeh!

Pro mě nachystal opentlenou kytici v šustícím papíře. Jeho oblíbený holandský květinář mu namíchal jednobarevný pugét z frézií, tulipánů a chryzantém. Dnes to vyhrála fialová. *Jistě, pane, jak si přejete.* Není tu od toho, aby každému navoněnému panákovi vymlouval jeho svaté přesvědčení, že vrchol elegance spočívá v jednoduchosti.

Kdyby jen M.M. tušil, že už léta prahnu po pugétu s ohňostrojem, po duze, která mnou proletí a vystřelí mě na oblohu!

Nechápe, že si chci užít krapet divoké zábavy? A že mu květinář už stokrát taktně naznačoval, aby pro mě z truhlíku vyrval dva čtverečné metry pestrobarevné, voňavé bzučící louky? Lehla bych si na ni a pevně bych se chytla praskajících kořenů. Mezi prsty by mi klouzala vlhká mazlavá hlína prošpikovaná nalitými růžovými žížalami.

Cestou z letiště na něho hrnu nepřetržitý proud slov, servíruji mu za tepla znovuobjevená zákoutí Prahy, její pomalý, uklidňující rytmus, vydýchané tramvaje narvané k prasknutí, lidi z masa a kostí, život.

Zvyšuji hlas, šeptám, nahoru, dolů, lomcuji jeho nepřítomnou duší, vzrušeně mu vykládám o retrospektivní výstavě Josefa Koudelky v Národní galerii, přidám pár vět o setkáních s přáteli, o návštěvě rodičů. Buším mu do uší, ale vydolují jen otupělý úsměv.

Na závěr krátký raport o Alžbětě, k narozeninám dostala červené šaty od babičky, sladké čtyři roky. Trefa! Spiklenecky na sebe zamrkají.

Zážitky dvou prázdninových měsíců jsme sfoukli v několika stručných větách.

sobota 15. 9.

Sobota dopoledne, souká se do dvouřadého saka, myslí to vážně? Jsem si jistá, že na semináři o biochemických reakcích v potravním řetězci volně vypuštěného skotu z něho nevymáčknou ani slovo. Našli si

jeho kolegové chytřejší výmluvu? Nebo si vytáhl ulomenou sirku?

V kavárně na rohu do sebe hodí croissant a kafe s mlíkem. Flirtuje s číšnicí. Zdvořile se na něho usmívá, s jeho zvláštním východoevropským humorem si však nikdy neví rady.

Zastrčí bankovku s účtem pod talířek a mlčky se vypaří.

O hledání sebevědomí by mohl napsat učebnici. O sebevědomí ochočeném jako domácí štěňátko, které hladíme po srsti, rozmazlujeme ho vybranými laskominami, strkáme mu mezi zoubky prsty a škádlivě na něj vrčíme. Nic vážného od něho nečekáme, jen hebkost teplého kožíšku.

Jenže M.M. běží hlavou maloměstský western, ve kterém sundává jednoho padoucha po druhém. Až na konci filmu mu dojde, že zakroutil krkem sedmi statečným.

Kdykoliv se rozeběhne za sebemenším dobrodružstvím, dostihne ho palčivá vzpomínka na chlapecká léta, klepne ho přes nenechavé prsty, aby se vzápětí sesypal jako mikádo. Na zborcené hromádce trůní přísný otec s koženým opaskem v ruce. Nejspíš to s ním myslel dobře. Kdo ví, co se mu honilo hlavou, možná jen laskavé věty omylem vypadly z jeho slovní zásoby.

Ulice Saint Dominique je v sobotu dopoledne vděčná za každého osamělého chodce. Stranou rušných

bulvárů, oáza prominentů sedmé pařížské čtvrti, přes týden vysněná destinace vysokých státních úředníků.

Ve vzduchu je cítit svěží vůně mrzačená palčivým výplachem vodního systému podzemní Paříže.

Dům chemie a průmyslu, číslo 28, donedávna konspirační doupě průmyslových lobbistů a vstřícných poslanců francouzského parlamentu.

Pamětní deska připomíná události z dubna 1942, kdy zde okupační tribunál odsoudil dvacet pět členů komunistické odbojové skupiny k popravě opakovací puškou Karabiner 98k.

Patnáctiletý André Kirschen, aktivní člen mládežnické sekce, unikl kulce pro nízký věk. Po válce se stal profesorem francouzštiny a majitelem nakladatelství historické literatury Včera a zítra. Později vydává biografickou knihu *Céline a velká lež*, ve které napadá účelové zlehčování Célinovy kolaborace a vyvrací pohádky o jeho nezištné péči o chudé.

Úterý 14. dubna, očekávané vynesení rozsudků, nad Paříží je oblačno, teplota 8 stupňů Celsia, veřejnosti vstup zakázán.

Krátce před polednem vchází Louis Ferdinand Céline do sídla krajně pravicového týdeníku *Na pranýři* na adrese Monceau 43 v osmé pařížské čtvrti, aby se redakčním kolegům pochlubil čerstvě adoptovaným kocourem Bébertem. Podle spisovatelových záznamů vynikal Bébert neobyčejnou krásou, inteligencí, klidem i laskavostí, udržoval svou srst v naprosté čistotě a dokázal si sám otevřít dveře.

Před budovou diskutují hloučky obchodníků s mléčnými deriváty. Ve vyliďněné ulici působí jako pěst na oko.

Některé tváře jsou M.M. povědomé, kýve jim nesešle na pozdravy, a aniž by zvolnil, vydá se přes dvůr k hlavnímu vchodu. Nad pečlivě vykartáčovanými hlavami se vznášejí oblaka cigaretového kouře.

Pochmurné interiéry ho vracejí zpátky do Prahy, do šedi osmdesátých let.

Lajdácky přišpendlené papírové šipky na zdech ho vedou po širokém schodišti do třetího patra. Větrné víry roztočené energickými kroky účastníků konference zdvihají vrstvy prachu z vybledlých nátěrů; depresivní náladu podtrhují oprýskané dveře, každé druhé s vytlučеныmi skly, vyplněné provizorními překližkami. Budova čpí zhrzenými ambicemi a zašlými vzpomínkami na promarněný blahobyť.

V sále je plno.

Zažloutlý, z velké části vydrolený štukový strop podtrhuje dekadentní náladu prostoru.

Ředitel Meyer sedí u předsednického stolku, dorazil s půlhodinovým předstihem. Upravuje finální podobu svého projevu, šepem nacvičuje obtížnější výrazy. Bez zájmu mávne na pozdrav M.M., kterému do oka padne prázdná židle v první řadě, hned vedle Janusze, kolegy z polské sekce koncernu. Rodák z Krakova, za každého počasí veselý, plný síly, nesnesitelně horlivý úředník. Janusz na něho srdečně mrká a dlaní plácá na lakovaný sedák.

M.M. se váhavě rozhlíží. Je to opravdu poslední volné místo v sále.

Moderátor poklepe prsty na drátěnou bliznu mikrofonu, v reproduktorech zapraská, obligátní zvuková zkouška.

Ze sotva zahřátých židlí je zvedne minuta ticha na památku obětí útoku na newyorská „dvojčata“. Společná koupel v doposud nepochopitelné, příliš abstraktní katastrofě.

Projev ředitele Meyera nebere konce, v nastaveném čase mu zkušený moderátor vypne mikrofon. Ředitel se stihne uklonit a poděkovat publiku za pozornost. Hlavou kývá i moderátor. Sálem zaprší skromný aplaus.

M.M. vystřelí jako kulička z praku do předsálí. Janusz doprovází jeho prchající stín vyčítavým pohledem.

Rozhlíží se po konvicích s kávou, najde jen plastové karafy s vodou. Ze zvědavosti nakoukne do protějšího sálu: Výroční sjezd socialistické mládeže.

Zavětrí.

Proklouzne dovnitř. Za dveřmi ho vítá černovláska ze Senátu v tmavě zeleném blejzru.

Opravdu?

Podává mu ruku:

„Maud.“

Nabídne jí svou vizitku s ručně připsaným soukromým číslem.

Neztrácí čas.

Nemotorně se k ní nakloní a loktem jí rozhoupe kabelku. Maud si ji přitiskne dlaní k boku.

Vysouká ze sebe větu z druhé lekce konverzační francouzštiny pro mírně pokročilé:

„Máte ráda podzim? *Ma saison préférée...*“

Věnuje mu široký úsměv a několik dlouhých vteřin vyplněných zvědavým očekáváním.

Než M.M. nalistuje další lekci, dojde jí trpělivost, rychle se rozloučí a vzdálí se k dalšímu hostovi.

M.M. bezmocně spolkne torzo započaté konverzace, zaklapne učebnici a zamíří k šatnám. Nenávidí se.

Šatnářka mu hodí na pult baloňák a zkouší z něj vyloudit hrst drobných nebo alespoň vlídné slovo. M.M. se bez pozdravu klidí na ulici.

Do oka mu padne nárožní kavárna se zahrádkou, k espressu přinášejí lokální noviny zdarma. Nesoustředěně jimi listuje, zaujme ho až stránka s nabídkou nemovitostí. 2 + kk, ulice Vaugirard, 1 770 000 franků / od prvního ledna 180 000 eur, zvýšené přízemí s výhledem na ulici: přihmouří oči, teleportuje se do kuchyně, otevře okno, zasněně pozoruje spěchající chodce, nasává nakyslou vůni ulice.

Dopije kafe a vyloví z kapsy poslední model mobilu Sony Ericsson T68. Vyhledá v seznamu kontaktů číslo na Maud a vyťuká zprávu. Několikrát ji po sobě přečte a opraví překlepy. Nakonec si to rozmyslí, text uloží do rozepsaných zpráv a zasune telefon zpátky do kapsy. Smyčka se stahuje.

Kde k čertu přišel k jejímu číslu?

pátek 28. 9.

Výroční recepce LACTIS PLANET probíhá na Place de la Concorde v pronajatých salónech automobilového klubu s výmluvným názvem Automobile Club de France. Omezený přístup pro ženy, bazén a členství v klubu pouze pro muže. Stoletá tradice zavazuje.

M.M. se nemotorně kymácí na chvostu vítací čety, s odstupem lokajského půlkroku za nepřekročitelnou linií striktně vykolikovanou autoritou dr. Meyera.

M.M. v roli přikrčeného komparsisty, trpěná divadelní rekvizita. Ředitel ve svém živlu neúnavně ručkuje od jedné dlaně ke druhé a trpělivě naslouchá lichotkám servilních hostů. Těkavě pohlíží příchozím z očí do očí a nenápadně pošilhává přes ramena, nestojí-li v řadě významnější host či netrpělivě očekávaná hvězda večera. Vyšší bere.

Obchodní partneři, úředníci, agenti od konkurence, nadějní, syrovou realitou nepolíbení studenti, několik soukromých přátel, kteří se přišli zadarmo najíst, a ještě hladovější členové krajanské komunity. Každý rok stejná kohorta.

Oblíbeným grimasám dominují odtazité úsměvy a přehrávaná arogance. V horším případě strojená srdečnost.

M.M. bezmyšlenkovitě podává vlažnou ruku bulharskému kolegovi, jeho manželce a dceři s kovovými rovnátky.

Přece jen se dočkal. Zahlédne ji ve společnosti nezdádaných kolegů z koncernu.

Tajemná Maud potřetí. Nechápe, jak se jí podařilo proklouznout do sálu. Zadními vrátky přes kuchyň?

Vítací četa je na ředitelův pokyn rozpuštěna.

M.M. se zbrkle řítí za Maud. Cestou zakopne a potřísní si bílou košili červeným vínem. „Dobrý večer, vítajte na naší recepci!“

Maud zaznamená skvrnu od vína a instinktivně couvne.

Nenechá se odradit:

„Dům chemie a průmyslu, ulice Saint Dominique, André Kirschen...“

Maud nespouští oči ze skvrny.

„Ale ovšem, jistě...“

M.M. si oddychne.

Ted' by ji měl jemně vzít za paži, provést po sálech a představit ji důvěrným, pokud možno významným přátelům. Sršet vtipem a jako bonus lusknout na číšníka, který přešlapuje poblíž s lahví *crémantu*. Bublínky do sklenic, sklenice nad hlavy, připít si na cokoli, na zdraví celé planety! Tohle jí ale dnes večer nenabídne.

Maud se zklamaně otočí a má štěstí. O zábavu se jí postará dr. Meyer. Maud se do něho zavěsí a oba září na celé kolo.

M.M. vyběhne z budovy. Velkolepá plocha Place de la Concorde s mohutným egyptským obeliskem a s praporem na přilehlých střechách: modrá, bílá, červená.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Střepy v mlíce.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.